Перець

№ 21
(464)
РІК ВИДАННЯ XXI
ЛИСТОПАД
1961
КИЇВ
Ціна 10 коп.

І ШУМИТЬ І ГУДЕ...

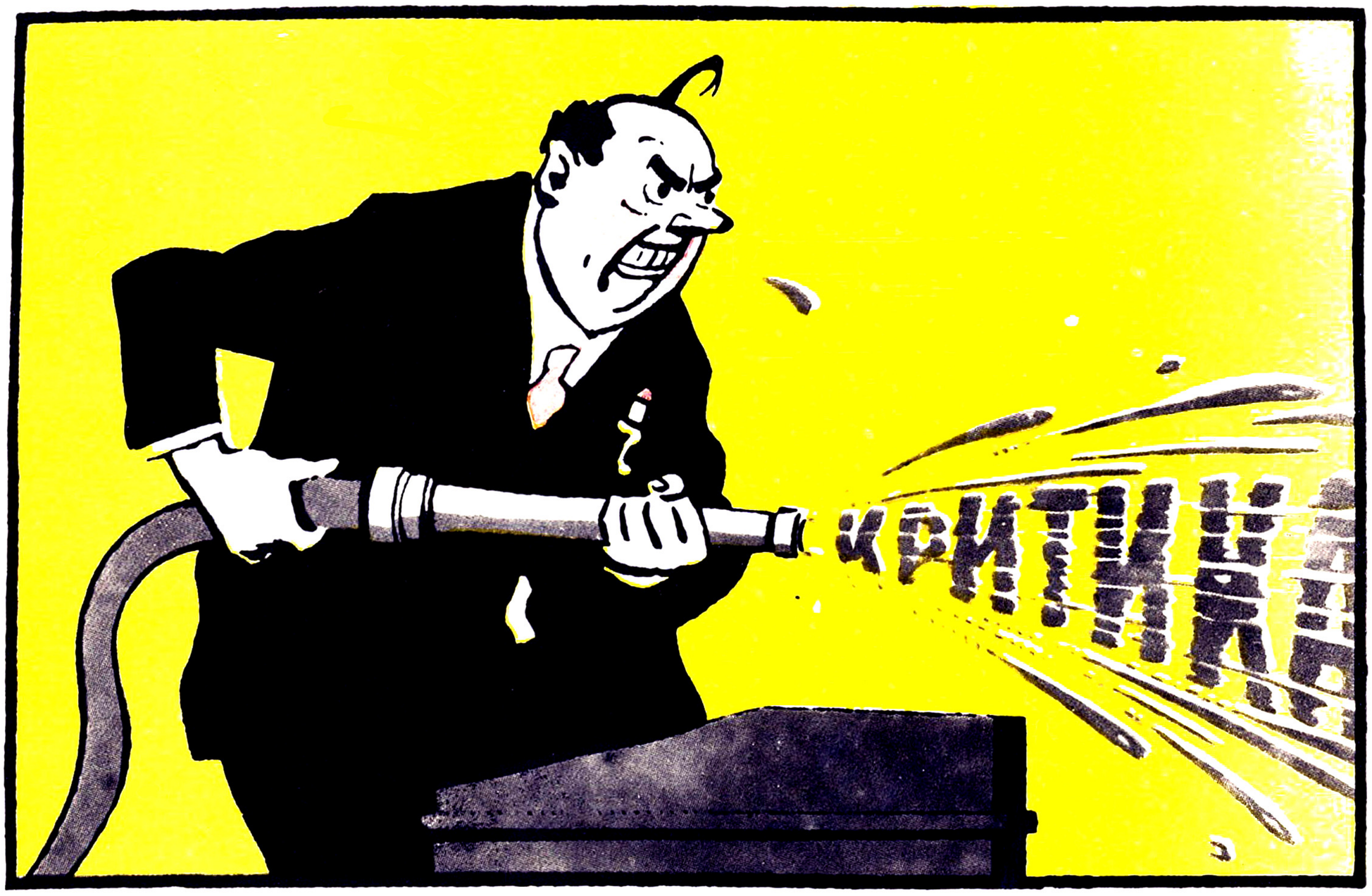

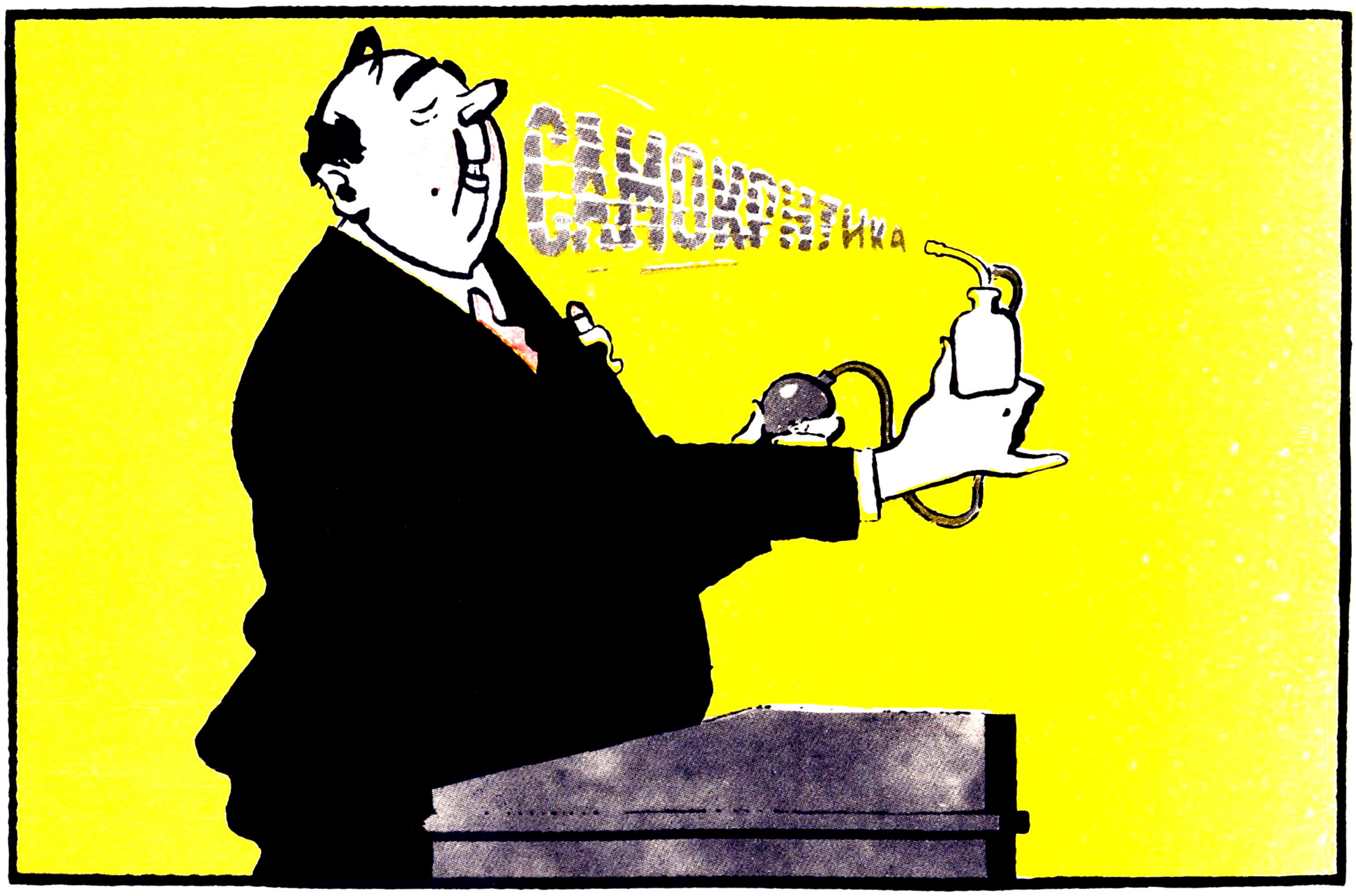

... ДРІБЕН ДОШИК ІДЕ

ПЛАКАТ
№ 75
СПІЛКИ ХУДОЖНИКІВ УРСР

Художник В. Литвиненко
Тема А. Костовецького

НАШІ ЯКИ

ОЛЕКСАНДР КОЛЬЧИК

Бригадир очисного вибою шахти імені Лутугіна (м. Чистякове, Луганської області), Герой Соціалістичної Праці Олександр Арсентійович Кольчик щодня видає понадпланове вугілля і успішно бореться за зниження його собівартості.

До шахтарської справи
В Олександра — талан:
Він вугілля дешеве
Видає понад план.

В глибині, під землею
Він скарби підбира,
Тому й слава Героя
Все іде на-гора.

СОБІВАРТІСТЬ

ІЛЛЯ ПОЛІШКО

Передовий свинар радгоспу «Червоний» (Тарутинський район, Одеської області) Ілля Панкратович Полішко зобов'язався в цьому році відгодувати 4.000 свиней і знизити собівартість центнера приросту ваги до 25 крб. На сьогоднішній день його показники найкращі в республіці.

Ох, і свинки у Полішка —
Задивитись просто можна!
Та й ваги вже мають трішки —
Понад центнер важить кожна.

Виробля він м'яса тонни,
І тому-то нам здається,
Що радгоспові «Червоний»
Червоніть не доведеться.

Дружні шаржі К. ЗАРУБИ. Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Не пишіть дрібно!

МЕНІ часто доводиться стикатися з об'єктивними причинами. І вони завжди псують мені настрій. Тому я ставлюсь до них дуже суб'єктивно. Я переконався, що досить трапитись якійсь неприємній події, як об'єктивні причини починають плодитися, наче гриби у бабине літо.

Наведу банальний побутовий приклад. Вечір у сімейному колі. Я з інтересом читаю, як радіохвилі варять м'ясо, словом, працюю над собою, збагачуюсь корисними знаннями про портсигар з музикою і сигарети, що самі запалюються. Раптом чую ультимативний голос дружини:

— Не дивись на мене. Я купила собі новий костюм і витратила всі гроші...

— Я ж дивлюся не на тебе, а у газету, — примирливо мовив я і поринув у захоплюючу інформацію про зірки на спідницях.

— Значить, тобі набридло дивитися на мене?

— Ти ж забороняєш!

— Раніше тебе не лякали труднощі..

— Тільки без крику! Вже подивлюся...

— А мені не треба подачок! І взагалі — ти жорстока, холодна людина!

Діалог загострювався у тому ж блискавичному темпі. Через п'ять хвилин було визначено, що нам залишається єдиний вихід — писати заяву про розлучення. На це були об'єктивні причини. Безліч! Вони доводили, що я — егоїст і думаю тільки про себе; що дружини ніколи не розумів, не розумію і в майбутньому не зрозумію; що наглядачу із злочинцями жити веселіше, ніж дружині зі мною... Думаю, цього переліку досить!

Як бачите, такі об'єктивні причини несправедливі і дуже неприємні. Втім, вони бувають більш масштабними. Наприклад, приходить у редакцію хлопець із комсомольського штабу ударної будови Київської ГЕС і починає:

— Деревообробний завод № 5 київського тресту «Буддеталь» не дав нам специфікованих пиломатеріалів. А ми їм лісу дали! І ще понад план 500 кубометрів дали! Вони нам з того лісу ще у червні повинні були виготувати 675 кубометрів пиломатеріалів, але замовлення досі не виконали.

Комсомолець завзято критикує, а я знаю: винні в усьому об'єктивні причини. З власного досвіду знаю. Тільки в даному випадку причини більш масштабні.

— Ви тільки уявіть, — викриває постачальників представник комсомольського штабу, — деревообробний завод № 3 того ж тресту дав нам лише 72 віконних блоки ВБ-14 замість 837!

А я, наче фахівець, визначаю: он де поклади об'єктивних причин. Мабуть, стільки, що хоч Дніпро ними гати! І, знаєте, не помилився. Що то значить — досвід!

Директор ДОЗу № 3 Петро Григорович Галаїнов прямо заявив:

— Ми тут не винні. Це гесівці винні! Самі заплуталися. Раніше у нас дійсно був серійний випуск ВБ-14, а нині його немає. Все передали ДОЗу № 1. Хай з них питають.

Коли саме передали, Петро Григорович не уточнює, бо для такого повідомлення рамки об'єктивних причин не підходять. Це вже був би не об'єктивний аналіз, а непідробна самокритика. Бо передали замовлення вже після того, як безнадійно завалили його.

Директор ДОЗу № 5 Микола Якович Шиян став у ще об'єктивнішу позицію. На момент розмови Микола Якович керував заводом лише два тижні. Тому він легко і послідовно визнав огріхи своїх попередників. Сам він огріхів не матиме, бо якщо й будуть якісь непорозуміння, то тільки через неорганізованість замовників.

— ГЕС не дає на столярку твердого графіка, — заздалегідь реабілітує він себе. — Тільки знає підганяти: давай-давай! Що за манери! Ніякої чіткої організації!

Об'єктивно т. Шиян правий. Ну, що спитаєш з такого несерйозного до графіків люду, як комсомольці Київської ГЕС? Якраз на передз'їздівській вахті молоді будівельники відзначилися — усі графіки зламали! Заклали перший бетон у шлюз! Вийшли переможцями у змаганні з часом! Словом, поставилися до завдань семирічки дуже суб'єктивно, усім серцем прийняли їх.

А головний інженер тресту «Буддеталь» Микола Васильович Лаврухін застосовує логіку примхливої жінки:

— Давайте розберемося об'єктивно. Замовлення на ВБ-14 дійсно передали на ДОЗ № 1. Це ж факт! А з ДОЗом № 5 ГЕС уклала локальний договір. На трест він не поширюється. Трест на столярку договорів не укладав...

Що ж робити? Порушувати справу про розлучення замовників з постачальниками? Об'єктивних причин на це безліч. Вони доводять, що будівники крім своєї гідроелектростанції знати нічого не бажають... І вже цієї причини, мабуть, досить, щоб забезпечити будівництво необхідним.

Тоді у всіх буде гарний настрій.

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ТПРУ!.. ПРИЇХАЛИ!..

Ось, їй-богу, і не кажіть, і не говоріть, ще єсть чорти на світі.

Бачили люди, бачив і директор меліоративної станції Скоромох Дмитро Федорович (Станція перебуває у селі Луки, Рудківського району, Львівської області).

Воно й не дивно, довкола болота, дивися, якийсь чортик з хвостом вискочить і перебіжить дорогу. А перебіг дорогу — пий сирівець. Жди капості.

Так і тут: здоровий не то чортяка, не то котяка перебіг дорогу Дмитрові Федоровичу.

Увечері перебіг, а вранці капослива новина. Сповістили: вашу автомашину ЗІЛ-150, УЖ 74-57, що перевозила державне дерево меліораторові Ясницькому Леоніду Арсентійовичу, нагло затримали працівники міліції.

Везла, везла автомашина лісок до меліоративної власної хати і не довезла. Хоч воно й дорога недалека: везли пиляний ліс з Львівської у Хмельницьку область, а от не довезли.

Тоді спорядили нову попутну автомашину. Двинули з лісом і цементом трохи далі. Двинули в село Копіївку, Вінницької області, й заїхали у двір до татка Дмитра Федоровича.

Згодом наладнали й третю автомашину. На цей раз автомашина з лісоматеріалом гасонула аж у село Заудайку, Чернігівської області. Третя машинка завернула в дворище автомеханіка станції — Головера Володимира Григоровича.

Отак, значить, і розвозять державний лісок по власних начальственних хатках...

Як ото кажуть — своя рука владика! Скільки захотів, стільки і повіз.

Скажімо, завідуючому майстернею меліоративної станції — Благодирю Петрові Семеновичу у село Самгородок, Вінницької області, відвезено будівельного матеріалу і на хату, і на повітку... Тридцять кубометрів підкинули з-під Карпат.

Та куди тільки лісоматеріал не кидали. Шпурляли аж у село Галаївець, Сумської області.

Кидали, кидали, та пора ж комусь і сказати: Тпру!.. Приїхали!..

«НА ВГОРОДІ БУЗИНА, А В КИЄВІ ДЯДЬКО...»

Усякого нам доводилося читати: і чудного, і смішного, і сумного...

Але ось отакого, їй-бо, ще не доводилося. Що воно таке, простенько викладаємо: Кіровоградський міський комітет комсомолу і міськнаросвіта випустили у світ відозву.

Тема — боротьба за чистоту міста.

Відозву смальнули в ліричних віршах. Та й немало друконули — тисячу примірників.

А вірші, господи твоя воля, прочитаєш та й мимоволі згадаєш: «На вгороді бузина, а в Києві дядько...»

Коротенько вас ознайомимо з кіровоградськими «шедеврами...»

Відозва починається урочисто:

«Піонери і школярі!»

Трохи нижче:

«Шановні громадяни!
У нас к вам спрос:
Покурил — окурок в урну брось».

Почитаєш, вроді, все зрозуміло. Кіровоградська друкарня друкувала. Папір гарний, цупкенький. Одне незрозуміло: кому все-таки недопалки в урну кидати. Піонерам і школярам чи шановним громадянам?

Гляне школяр, прочитає, та й закурить...

Один кіровоградський педагог пропонує нам, щоб за рядки:

«И цветочки не рвите домой,
С улицы мусор долой!»

автора посадити хвилин на десять у шаплик з холодною водою.

Може, це й вірно. Може, це й допомагає. Бо кажуть, що холодний душ хороше голову освіжає.

А на який же термін рекомендувати холодненьку водицю тим товаришам, які підписали до друку оцю писанину?

У кого і які будуть пропозиції?

Ол. КОВІНЬКА.

З МАТЕРІАЛІВ, НАДІСЛАНИХ НА КОНКУРС

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ЖУРИЛИСЬ НА МЕЖІ

(БАЙКА)

Деркач із Горобцем не друзі, не брати,
А на одній межі прийшлося ночувати.
«Ну, як воно життя, мій брате? —
Питає Горобець. — Чи ти
Спокійно можеш спати?
Я чув недобру вість,
Сказали: «Хто не робить — той не їсть!»
Прощай, зерно, що їли ми віками!
Прийдеться спину гнуть,
Або живитись черв'яками,
Нову в житті шукати путь
І, не сподіявшись на крила й ноги,
Зазнати долі трударя-небоги...».
Деркач про себе посміхнувсь,
На ніжці спритно обернувсь:
— Ну що ж, як не знайдеш хитрішої дороги,
То привикай до черв'яків,
А я... А я,
Як і раніше, з вік-віків,
Існічев'я
Дерчатиму у млості,
Обідати ж літатиму у гості
До Колосків.
За мій лункий деркатий голос
По зерну скине кожен Колос.
Минувши стежку трудову,
Я так як-небудь проживу!

— —

Трудитись не хотять, хитрують, скільки змоги,
То там, то сям у нас сновидять Деркачі
І клянчать в Колосків уваги й допомоги...
А нуте, геть з дороги,
Крикливі паничі!
Вже Колоски для дармоїдів
Більш не дають смачних обідів!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

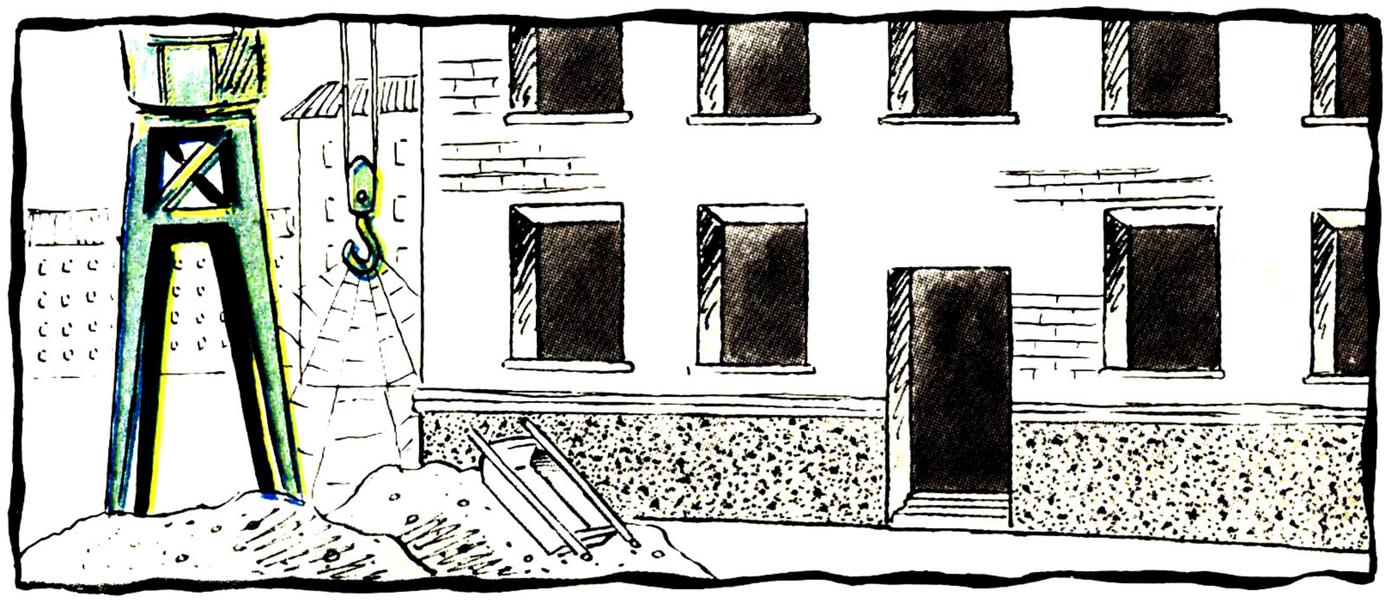

Без вікон, без дверей...

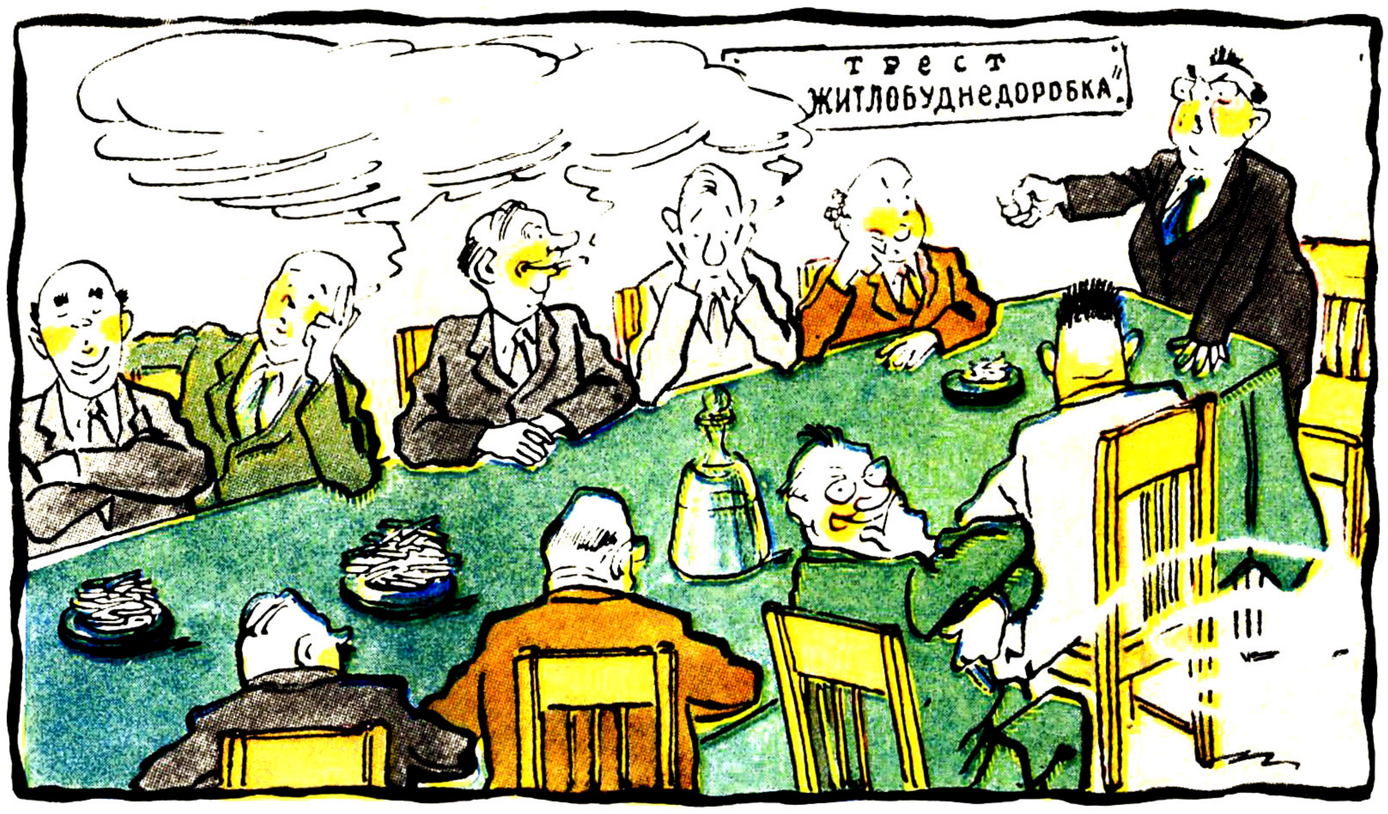

... повна хата людей.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Як деякі клієнти Перця уявляють життя при комунізмі.

Дехто думає, що людина при комунізмі нібито не буде ні сіяти, ні жати, а тільки пироги поїдати. Таке уявлення про комунізм властиве людям, убогим духом, обивателям і дармоїдам.

(Із звітної доповіді М. С. ХРУЩОВА на XXII з'їзді КПРС).

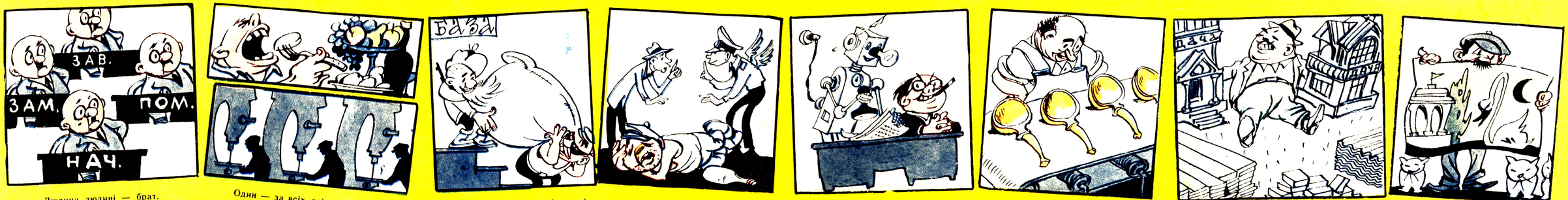

Людина людині — брат.

Один — за всіх, всі — за одного.

Виховання колективізму і взаємодопомоги.

Охорона достоїнства особи.

Полегшення умов праці.

Виробництво знарядь праці.

Розгорнуте житлове будівництво.

Художнє начало прикрасить побут.

ПЕРЦЯ ЗВИНУВАЧУЮТЬ

керуючий трестом «Долинанафтогазбуд»
І. І. ТРИГУБЕНКО
та головний інженер цього тресту
А. М. БЕНІМОВИЧ

Добридень, Перче!

Пробач за різкий тон, але не сподівались ми, що ти такий нечуйний. «Клуб губителів природи» заснував, а нас на відкриття «Клубу» не запросив і на жодному з засідань «Клубу» ніхто навіть імен наших не згадав. Прикро нам, Перче. Так нам слави не зажити. Подивимось, як інших ти вшановуєш, які гарні портрети вміщуєш, і пекучий жаль огортає наші серця.

Кругом нас самі заздрісники. Маємо ми на думці, що вони раніш нас до «Клубу губителів природи» пропхатися хочуть. Через наші голови. Але нічого не вийде. Ми скаржитись будемо. Хіба від дирекції Болехівського шкірзаводу ми дочекаємось рекомендації для вступу у члени «Клубу».

Дирекція гадає, що коли їхнє підприємство скидає у річку Сукель тисячі тонн ядучих відходів, то вона може претендувати на звання колективного члена «Клубу». Коли б не так! А хто ж Болехівському шкірзаводові допомагає рибу труїти, як не ми? Ми ж цьому заводові очисні споруди будуємо. І як будуємо! Канавки вирили, озерце... Тепер у цьому озерці робітники будуправління № 5 нашого ж таки тресту від нудьги рибку стали розводити (не турбуйся, Перче, ми і її потруїмо!). Зате одна ступінь біофільтра стоїть перекошена і під дощем та вітром оголяє арматурні ребра, та ще дві будівлі невеличкі стоять. Поки що стоять. Ми вже півроку збираємось підпірки ставити під стіни біофільтра і ніяк не зберемось.

Кажуть, що виділених у 1961 році 80 тисяч карбованців (у нових грошах) не вистачить на покриття боргів та виправлення браку. А нам яке діло? Ми безкоштовно брак переробляти не будемо. Могла дирекція шкірзаводу платити за брак, то хай платить і за переробку його. Нехай платить, бо БУ-5 нашого тресту, яке споруджує відстійники, ми не допоможемо ні робочою силою, ні матеріалами, ні механізмами, ні грішми.

Нехай як хочуть. А як допоможемо, то не раніш як узимку. Тепер ти, Перче, бачиш усі наші заслуги. Невже й після цього не маємо ми права стати членами «Клубу губителів природи»?

Ні, ми сподіваємось на краще.

І. ТРИГУБЕНКО,
А. БЕНІМОВИЧ.

м. Долина, Станіславської області.

P. S. О! Мало не забули. В разі позитивного розв'язання нашого питання, просимо повідомити, якого розміру фотографії надсилати.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Одержавши цього листа, Перець одразу ж почав виправляти свою помилку і надіслав І. Тригубенкові та А. Бенімовичу телеграму такого змісту:

«Станіславська область. Долина.
Тригубенкові крп. Бенімовичу крп.

Терміново шліть фотографії найбільшого розміру крп Ваші заяви розглянуто позачергово крп.

Вітаю вступом членів «Клубу губителів природи» крп.

ПЕРЕЦЬ».

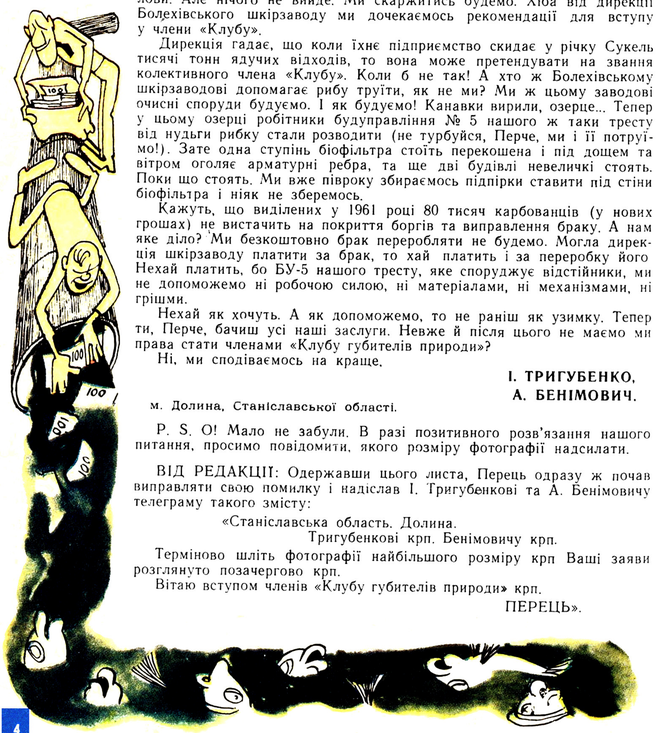

Можна за двома зайцями...

Полювання на зайців — не проста штука. Ще тоді, як мисливці на мамонта з каменюками і дрючками ходили, а зайців руками ловили (бо то звір менший за мамонта, вцілити важче), якийсь спостережливий чоловік помітив, що коли одразу за двома зайцями поженешся, то жодного не впіймаєш.

Тепер мисливець проти зайця рушницю придумав; тепер часто можна почути: «Одразу двох зайців убив». Але ніхто, навіть мисливець, не скаже, що, погнавшись за двома зайцями, можна хоч одного впіймати.

Та де там! Послухайте мисливця, і вам стане ясно, як білий день, що й сьогодні, у вік космічних кораблів і двостволки, уполювати зайця — не проста штука, що у цьому ділі хист потрібний, що то — ціле мистецтво.

Це — суща правда, хоча й говорять таке мисливці. Навіть більше скажемо, скажемо таке, що й мисливці брехнею назвали б...

Коли є справжній хист, є справжнє мистецтво, то можна навіть з успіхом кинутися за двома зайцями. Недавно це доведено таким видом мистецтва, як кіно.

Щоб мисливці, бува, не подумали, що ми побрехеньки розвозимо, звернемося, як кажуть, до прикладів, розкажемо історію про Голохвостого...

Мова йтиме не про зайця (заяче прізвище, як відомо, Куцохвостий або просто Куций. А ми — про Голохвостого, про Свирида Петровича. А то — зовсім інша птиця).

Коротенько, хто і що ж воно за проява.

Як засвідчує друковане слово, Голохвостий вперше на світ з'явився задовго до 1917 року — ще в минулому столітті. Проживав у Києві на Подолі. Татуньо залишив йому у спадок цирульню, але синочок усе проциндрив. Душа його не була переобтяжена високими моральними принципами, а голова — розумом і знаннями. Це, однак, не шкодило йому з погордою зиркати на простий трудовий люд. Він аж з шкіри ліз, аби на себе натягти яку лаху «хвисонистої моди і загрянишного матеріалу». Тягнувся не до праці, а до легкого хліба, до життя безжурного. Заради цього задумав він на дочці багатих «родителів» одружитися.

Тим, хто знає, що з того вийшло, і розказувати нічого. Хто ж не знає, хай почитає комедію видатного українського драматурга М. Старицького «За двома зайцями», бо саме як герой цієї комедії С. П. Голохвостий і почав понад півстоліття тому своє літературне і сценічне життя.

Це було перше його народження...

А оце недавно він удруге народився. Народився для того, «щоб старі не забували, а молоді на вус намотали». Народився, щоб нагадати сьогоднішнім стиляжним шелихвостам, що вони — прямі духовні нащадки цирульника з Подолу, отого самого, ще дореволюційного, екземпляра.

Отож, значить, знову народився, і документами це засвідчено.

Ось деякі дані з анкети знову-народженого:

Рік народження — 1961.

Місце народження — знову ж таки Київ.

Місце прописки — тисячі і тисячі кіноекранів, бо цього разу С. П. Голохвостий народився як герой кінокомедії «За двома зайцями».

Мати — Київська кіностудія художніх фільмів ім. О. Довженка.

Батько — В. Іванов (за професією режисер; він же й сценарист).

Скажемо при цьому ще про дещо дуже суттєве.

Голохвостий С. П. народився при безпосередній, активній і справді мистецькій допомозі актора О. Борисова. Ролі акушера, чи бабки-повитухи актор, щоправда, при цьому не виконував, зате він чудово справився з роллю самого Голохвостого.

До того ж, у народженні нової хорошої кінокомедії чималу роль відіграли й інші артисти, хоч кожен із них зокрема грав різні ролі.

Так, артист М. Яковченко пречудово зіграв роль заможного міщанина Сірка, артистка А. Кушніренко — роль Сірчихи; артистка Н. Копержинська — Секлети; артистки М. Криницина — роль Проні, Н. Наум — Галі, Л. Алфімова — роль веселої гріховодної черниці. Та й інші. А серед них і ті, кого глядачі не бачать, — оператор В. Ільєнко, художник Й. Юцевич, композитор В. Гомоляка та й ще раз — інші.

Усі, усі вони — і вже заслужені, і ще не заслужені — заслуговують на добре слово, бо зробили добру послугу глядачеві — дали йому веселий, в'їдливий сміх. А сміх для хороших людей завжди не тільки бажаний гість, а й добрий помічник у всіляких справах житейських. А для поганих — він як перець у ніс.

Правда, Київська кіностудія і раніш не раз людей «смішила» — як зробить, бувало, комедію, то все — як на сміх. А тепер глядачі по-іншому сміються — весело, щиро, по-справжньому, бо й комедія ця весела, дотепна, справжня і потрібна. А коли йдеться про справжній і потрібний сміх, то ми не можемо і свого слова не сказати.

І усе це — добре. Але скажемо і про недоліки...

У нас було одне на думці: довести, що іноді навіть мисливці можуть говорити речі, далекі від правди. От пустили вони чутку, що ганятися одразу за двома зайцями — марна справа. А довженківці, бачите, кинулися «За двома зайцями» і не марно, а довженківці дали влучний залп сміхом по усіх голохвостих, шелихвостах, вертихвістках, які ще сьогодні поміж хорошим нашим людом трапляються; які з роззявленим ротом на заграничні панталони дивляться та роззявляють рота на легкий дармовий хліб; які дбають тільки про те, аби їх «парсона у шику» була, а від праці чесної носа відвертають. Перепало і «родителям», що отим своїм чадам потурають.

От про це і йшлося, про це нам сказати хотілося.

А щодо недоліків, то хай інші їх викопують та говорять про них. На це охочі завжди знайдуться.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

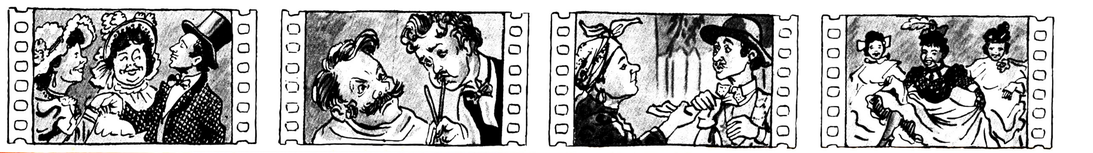

ДОБРИЙ ГІСТЬ

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

— Я пам'ятаю: ти зимою в мене
Сидиш, бувало, й сидячи заснеш.
Чому тепер, чому тепер, Семене,
У гості ти ні разу не зайдеш?

Семен знітивсь. В очах у нього подив:
— То ж зараз літо... — витер він чоло,—
Узимку я погрітися приходив,
Бо в мене в хаті холодно було...

Ф. ДАНЬКО.

с. Грушка,
Отинянського району,
Станіславської обл.

Мал. К. ЗАРУБИ

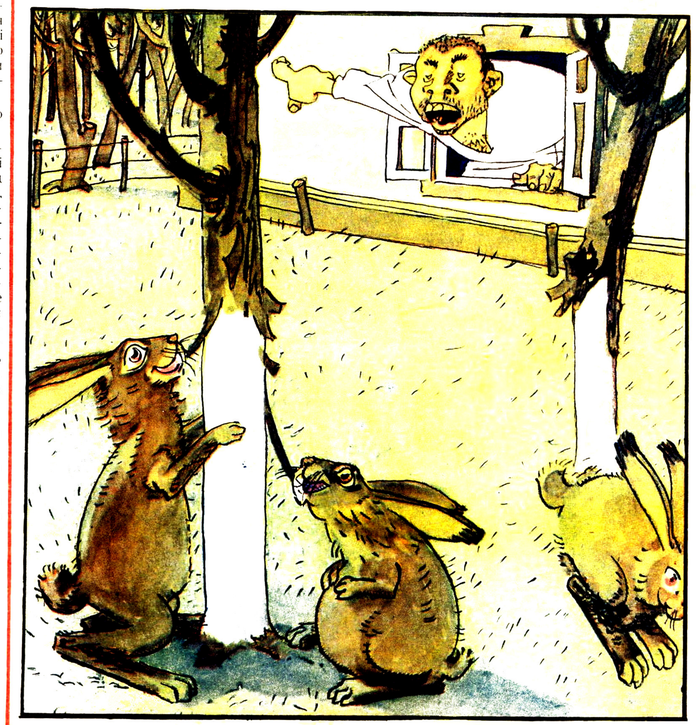

— Мало вам колгоспного садка, ненажери?

Малюнок словацького художника Віктора КУБАЛА, зроблений спеціально для «Перця».

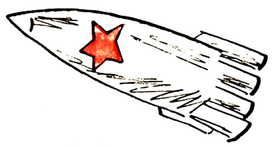

— Коли ти виростеш, то теж будеш так літати.

●

ПРАВДА ОЧІ РІЖЕ!

То вже давно і всім відомо, що такої «демократії», як у Сполучених Штатах Америки, в усьому світі не знайти. Що ні — то ні! Там такий собі середньо-пересічний американець може, наприклад, прийти до самого президента та й запитати:

— А розкажи, ласкавий пане, що ти тут робиш? А покажи, як ти тут викомарюєш?

Про таку свою найдемократичнішу демократію щодня, щогодини і щохвилини гучномовно кричить американська преса, радіо і телебачення.

Але дивно стає, коли познайомишся хоч би й з таким фактом.

Публіцист Уіллям Ледерер написав книгу «Нація овечок». (Правда, веселенька назва?!). У ній він розповідає про те, як керівна верхівка США приховує від народу свої дії.

Досить сказати, що у США понад мільйон урядових службовців зайняті тим, що засекречують державну інформацію. Верховоди бояться, щоб рядовий американець, боронь боже, не довідався, чим же вони займаються, щоб він не знав, що ж роблять усі ті, що сидять на його шиї. Бюрократи самочинно перетворили себе на недоторканних осіб.

А від отих таємниць сморід іде! Ну, хіба ж розкажеш простим людям про те, як конгресмени по всьому світу веселі прогулянки роблять? Звичайно, за державний рахунок.

Минулого року лише в Гонконзі було зареєстровано понад тисячу тихатих персон, які прибули туди з США щось там «інспектувати». А інспектували вони магазини, ресторани та всілякі веселі хижі.

Але не мізерія, якщо порівняти з тим, скільки у США викидають грошей на воєнні готування. Щогодини в цю прірву йде понад 5 мільйонів доларів!

Ну, як тут скажеш правду тому, хто змушений нести на собі такий важкий тягар воєнних витрат? Отже на всьому ставиться гриф: «Таємно».

Коли в діях уряду стільки правди, як у кози хвоста, то він змушений окутувати все туманом таємничості.

Але шило з мішка завжди вилізе!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали:
М. БІЛКУН, Л. ГРОХА, О. ЖОЛДАК, Ю. КРУГЛЯК та В. ЛАГОДА.

СЕНСАЦІЯ-ІНСЦЕНІЗАЦІЯ

В американському місті Атланта «трапилась» незвичайна подія. До школи, де вчилися тільки білі, прийшло дев'ять негритянських дітей, яких не зачепили расисти. Ця «подія» була заздалегідь підготована. Школу весь час охороняли патрулі-мотоциклісти і один вертольот.

Радій і торжествуй, цивілізаціє, —
Віднині чорний білому став брат!
Світ «вільний» скасував
дискримінацію
Для негритянських дев'яти
хлоп'ят.

Якщо патрулюватимуть над
Штатами
Отак щодня у небі літаки,
То, вірте, із отими негритятами
Довчаться в школі білі хлопчаки!

ОЧМАНІЛИ ВІД РЕВАНШИСТСЬКОГО ЧАДУ

У західноберлінському театрі «Вельтбюне» зібралися представники реваншистських земляцтв з прапорами «східних земель» — територій, що входять до складу Радянського Союзу і Польської Народної Республіки. Боннський «міністр шпіонажу» Леммер зухвало закликав учасників цього збіговиська до завоювання «німецьких областей на Сході».

Знов «вояки-земляки»
Позлітались, як круки,
Знову трублять у похід
За земелькою на Схід.

Що ж, надати можна вам —
По два метри кожному!
Все охвістя недобите
Нагодуєм нею!
Бітте!

СУЧАСНІ ДИНОЗАВРИ

Мюнхенський адміністративний трибунал визнав «такими, що образжають честь державних службовців», плакати місцевого музею з зображенням динозавра і підписом: «Вимерла тварина. Забагато панцира. Замало мозку».

Ходили в панцирі колись
Безмозкові тварини,
Та динозаври ще, дивись,
Не вимерли й понині.

Вони кричать: — Заборонить
Плакати ці і крапка!..
Бо, як то мовиться, горить
На злодієві шапка.

«МИСТЕЦТВОЗНАВЦІ»

На виставці абстрактного мистецтва у Новій Зеландії першу премію одержали «малюнки» чотирирічного Кевіна Уортінгтона. Хлопчик бавився йоржиком для чистки каструлі та фарбами, а бабуся ці плоди «творчості» юного «абстракціоніста» жартома послала на виставку.

Пелюшку б їм з-під немовляти
У жарт на виставку послати, —
Ото захоплення було б!
Дивитись перся б кожен сноб.
— Шедевр! — кричали б. —
Епохально!
За цей ось витвір унікальний
Найвищий приз віддать не жаль!..

І золоту б дали медаль.

МАНІЛЬСЬКІ СВИСТУНИ

Муніципалітет столиці Філіппін Маніли ухвалив відкривати кожне своє засідання співом національного гімну. Коли ж виявилось, що більшість депутатів не встигла вивчити текст, було вирішено хором насвистувати його мелодію.

Заспівати не зуміли
Й перейшли на свист...
О, до цього у Манілі
Добрий мають хист.

Можуть враз усяку тему
Висвистіть вони,
Бо свистіть під дудку Сема
Звикли свистуни.

А КАСТРО В БОРОДУ ВСМІХАЄТЬСЯ...

Зусилля Вашінгтона погасити в Латинській Америці полум'я національно-визвольної боротьби не приносить успіху. Це визнає й американська преса. Журнал «Нейшн» висловлює побоювання що «в одній за одною країні підніматься нові Кастро».

Пани політики в істериці:
Уже ввижається їм часто,
Що по Латинській по Америці
Повсюди бродить привид Кастро.

— Заборонити! Зупинити! —
В них серце тіпається,
кається.
Лютують, казяться пани ті,
А Кастро
в бороду всміхається...

ДИВЕРСАНТИ-ПРАКТИКАНТИ

Як сповіщає іранська газета «Крадеє Азербайджан», американці готують на території Ірану диверсійно-розвідувальні групи для операцій в районах Ірану, що межують з Радянським Союзом. Вдень курсанти вчаться, а вночі грабують. За короткий час вони встигли пограбувати ювелірний магазин, банк та ряд крупних торгових фірм.

Поки дійде ще до діла,
Ці молодчики уміло,
В Тегерані живучи,
«Практикуються» вночі.

Їх «роботу» бачать вранці
Сторопілі тегеранці:
Тут — убивство,
банку злом,
Там — крадіжка,
там — погром...

Вдень вивчають хлопці тактику,
А вночі — проходять практику.

Малюнок румунського художника В. КРИВЕЦА, зроблений спеціально для «Перця».

Л і к а р: — Ні, сер, тут медицина безсила... Ваш стан безнадійний.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

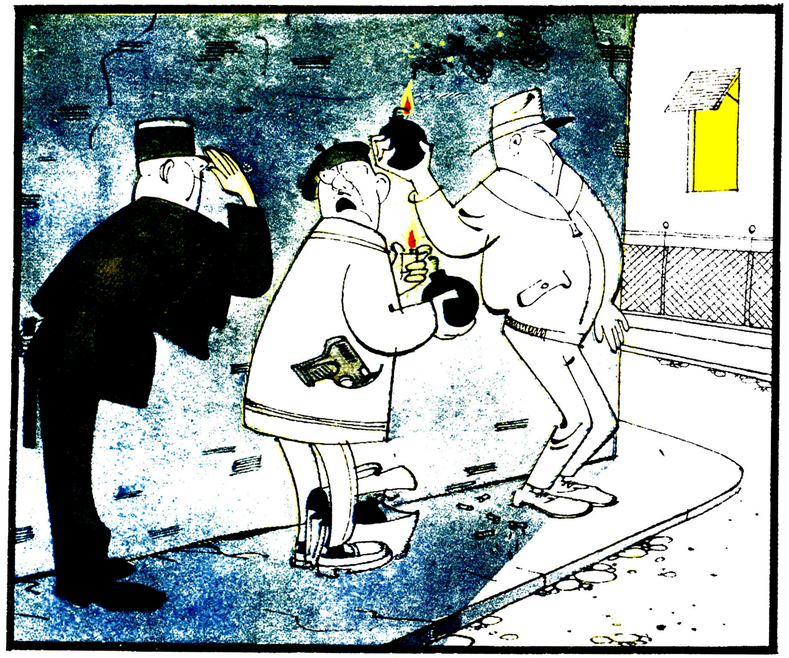

— Панове ультра, ласкаво прошу кидати бомби в іншому місці.
— А хто ж нас охороняти буде?

●

ЧОГО НЕ БУЛО НА ФРАНЦУЗЬКІЙ ВИСТАВЦІ...

Не так давно була у Москві французька виставка. Все, чим багата і славна Франція, все, що вміє робити її талановитий і роботящий народ, було на тій виставці. Від гарненьких шкарпеточок до складних машин, від наперстка до телевізора і т. д. і т. п. Було також чимало таблиць, діаграм, рекламних проспектів, віддрукованих на гладенькому папері за останнім словом поліграфічної техніки.

Глянеш справа — наче все було, глянеш зліва — наче й більше, ніж все...

Глянеш на сторінки одного з останніх номерів паризького журналу «Ві уврієр» і бачиш — ні, не все. Деякі діаграми, деякі таблиці на виставку не прошмигнули. Не знайшлося на виставці для них місця. Цифри не ті, «не справні» цифри, як сказав би про них Галушка.

А тепер ми помовчимо та послухаєм, хай лишень «Ві уврієр» говорить.

«Серпень 1960 року. Підвищення на 25 процентів плати за користування радіоприймачами та телевізорами...»

(А які ж гарні приймачі і телевізори на виставці!)

«Тоді ж (у серпні) ціна на хліб теж підстрибнула. Семисотграмова булка подорожчала на 5 франків». (А яка ж золота пшениця родить у Франції! Подивіться на виставці).

«В тому ж серпні 1960 року на 25 процентів підстрибнула ціна на цигарковий папір і відповідно на сигарети».

(А які запашні сигарети виробляють у Франції! Подивіться на виставці).

«Вересень 1960 року. Підвищення плати за проїзд у метро та в приміських поїздах».

(А які гарні поїзди у Франції! Подивіться на виставці!).

«Жовтень 1960 року. Підвищення квартплати».

(А які затишні квартирки у Франції!).

«Грудень 1960 року. Підвищено на 11 процентів податок на м'ясо і на 20 процентів податок на хліб».

«Січень 1961 року. Підвищення на 10 процентів плати за стаціонарне лікування».

(А яке медичне устаткування, які фармацевтичні препарати виробляють у Франції! Подивіться на виставці).

«Березень 1961 року. Підвищено на 3 проценти ціни на пальне».

(А які комфортабельні автомобілі виробляються на заводах «Рено» та «Сітроєн»!).

«Квітень 1961 року. Ціни на вугілля зросли на 8 процентів».

«Травень 1961 року. Запровадження податку на продовольчі жири та масло».

«Липень 1961 року. Ціни на хліб знову зросли...»

«Серпень 1961 року. Квартплата знову зросла...»

Таку, невеселу для французьких трудящих, картину намалював з натури журнал «Ві уврієр».

Про «натуру» потурбувалися непоромовані французькі королі монополій і сам французький уряд.

А Франція країна не бідна. (Подивіться на експонати виставки!).

Куди ж попливли мільярди франків, змочені потом французьких робітників та селян?

Будь ласка. «Ві уврієр» дає відповідь і на це запитання. Ось другий календар:

«Серпень 1960 року. Рішення про створення «ударної сили». Вартість 600 мільярдів франків на п'ять років».

(Зрозуміло, чому подорожчала булка?)

«Грудень 1960 року. Ствердженно бюджет на 1961 рік. 114 мільярдів франків додаткових податків на заробітну плату, збільшення побічних податків на 306 мільйонів франків».

(Зрозуміло, чому подорожчало м'ясо?).

«Травень 1961 року. Розплата за путч генералів у Алжірі — 6,1 мільярда франків додаткових витрат».

(Зрозуміло, чому подорожчало масло?)

«Червень 1961 року. Ствердження виправленого (убік підвищення цін) бюджету на 1961 рік. Військові витрати збільшено на 85,2 мільярда. Витрати на поліцію збільшено на 1,6 мільярда».

(Зрозуміло, чому підстрибнула квартплата?)

«Липень 1961 року. Рішення про створення власними силами або разом з Англією двох, а, може, й трьох міжконтинентальних ракет для транспортування «ударної сили»: 60 мільярдів франків додаткових витрат на п'ять років».

(Зрозуміло, чому вдруге подорожчала французька булка?)

Проста арифметика капіталізму: максимальна експлуатація трудящих, максимальне підвищення цін і податків при мінімальному задоволенні потреб населення.

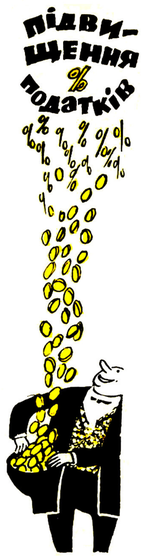

Поставили ЦАПА стерегти капусту...

Ще в глибоку сиву давнину було помічено, що присутність на городі цапа не сприяє розвиткові овочівництва.

Цап мусить бути сам по собі, город сам по собі.

Тільки-но пробрався цап на город, як крива урожайності капусти та інших овочевих культур круто провисає донизу, і вже толку з того городу, як з цапа молока.

Цап повинен нагулювати тіла десь в іншому місці. Капусту, бурячки, і моркву садять не для цапа.

Тому ще в глибоку сиву давнину між цапом і городниками виник конфлікт, котрий з часом переріс у справжню війну. Ведеться ця війна з перемінним успіхом. Завороняться городники, цап порушує суверенність їхнього городу. Завориться цап, городники витягають кілки з тину і частують його до несхочу. Ця багатовікова війна знає багато епізодів, але не знає жодного компромісу. Тобто не було жодного випадку, щоб городники спокійно спостерігали, як цап пробрався на город і поїдає капусту. Не було також випадку, щоб цап спокійно пройшов повз город і пішов собі щипати травичку.

А вже про те, щоб цапові довірили стерегти город, не може бути й мови. Це все одне, що лисицю приставити до курника.

І от, на жаль, нам зараз доведеться повести мову про те, як цап стереже город.

Досить алегорій та історичних аналогій. Дія нашого фейлетону відбувається не в біблейські часи, коли, якщо вірити попам, вовк мирно щипав травичку, а цап і дивитися не хотів на капусту...

Ні, на жаль, дія відбувається в наші дні, і мова піде не про алегоричних цапів, а про живих людей, котрі люблять державні, народні гроші ще більше, ніж цап капусту на чужому городі.

Тільки цей факт поєднує їхню мораль з мораллю цапа.

В іншому їхня доля абсолютно відрізняється від цапової долі.

Коли всі нащадки цапа і сам він віками виношували заповітну мрію влаштуватися сторожем на городі, то для людей, про яких піде нижче мова, ця мрія вже давно здійснилася і стала реальністю.

У червні минулого року завідуючий одним з магазинів міста Львова А. Й. Ейзенгарт розтратив 12.500 карбованців державних грошей. Згідно з відповідними статтями карного кодексу, Ейзенгарт не міг розраховувати на те, що його за ці діяння вищестоящі дяді погладять по голівці і дадуть цукерок. І справді Ейзенгарту цукерка не дали. Зате дали йому посаду експедитора по заготівлях при ресторані «Москва».

А тепер скажіть, чи міг про щось подібне мріяти бідний цап, у якого ще досі щемлять від кілків боки?

Тільки за 7 місяців Ейзенгарт одержав у своє розпорядження 368 тисяч карбованців (у старих грошах) і розгорнув скажену діяльність. Ревізори і бухгалтери, певне, через свою природжену делікатність не дуже докучали Ейзенгартові нащот звітності, і він затуляв їм очі фіктивними довідками. Так, згідно однієї такої довідки, Ейзенгарт придбав у якоїсь міфічної особи для потреб ресторану, не мало не багато, аж 244 кг маку. До речі, таку кількість маку навряд чи виростить ціле село. Діло дійшло до того, що Ейзенгарт уже не брав грошей під звіт, а купував продукти за свої гроші, а вже потім розраховувався.

Зараз довідками Ейзенгарта зацікавилася Львівська обласна прокуратура. Але, на жаль, поки що Ейзенгарт ходить по Львову без супроводу людей у синіх мундирах.

Може, цікаво кому знати, як воно сталося, що цапа пустили в город?

Будь ласка. Директор ресторану «Москва» Фролов В. І. свого часу займав посаду директора тресту ресторанів та їдалень і поцупив там 285 тисяч карбованців...

Певне, зважаючи на мізерність розмаху (навіть до півмільйона не спромігся дотягти), вищестоящі дяді «спустили» Фролова на «поніженіє». А тут він запримітив Ейзенгарта і відчув спорідненість душ.

Нерозлучна пара. Добре було б, щоб їх і надалі не розлучали. Камера на двох знайдеться завжди.

Нам поки що невідомо, чи не ота сама спорідненість душ примусила начальника контори «Металопостачзбуту» Львівського раднаргоспу Зеленіна поставити завідуючим складом листового прокату контори злодія і п'яницю Попова. Лише за чотири місяці Попов розкрав заліза

на суму 933 карбованці (у нових грошах), а Зеленіну й за вухом не свербить.

Він вважає, що Попова треба виховувати. Правильно, треба! Але ніхто ніколи не виховував спійманого на крадіжці капусти цапа тим, що переводив його на город, де капуста ще пишніша.

Коли Попову так хочеться мати справу з залізом, хай виховується. Але не менжує вже готовим, а хай кує нове. Хай візьме молоток у руки. Це й буде перевиховання, це й буде трудова терапія.

Начальник виробництва Львівського учбового комбінату Товариства сліпих І. А. Горбань, призначаючи начальником галантерейного цеху Єрманюка Г. М., добре знав, що той вже був засуджений за крадіжки.

Єрманюк за дуже короткий строк (багато злодієві треба!) поцупив 5 тисяч карбованців (у нових грошах) і зник у невідомому напрямку.

Розрахунок простий — керівництво Товариства сліпих, хоч і має очі, страждає найстрашнішою формою сліпоти. Воно широко роззявляє рота і заплющує очі на розкрадання державних коштів.

А далі підуть факти до оскоми однотипні, але такі ж кричущі і противні.

Головний бухгалтер Винниківської тютюнової фабрики (Львівська область) Іванченко О. С. спекулював державним шифером, привласнював державні гроші, заплутував облік, а для нього підшукали новий город з ще незатоптаною капустою. Зараз він працює головним бухгалтером Львівського мотовелозаводу.

У магазині № 95/96 Шевченківського райхарчоторгу м. Львова працює продавцем К. М. Федорова-Вайсмільх, яка раніше була засуджена до 6 років ув'язнення за спекуляцію та крадіжки у торговельній сітці. Строк відбуто, капустка підросла, зараз Федорова-Вайсмільх починає гризти капустку знову.

З відома секретаря райкому КПУ Жидачівського району, Львівської області, т. Грузинова на посаду заготувача для колгоспів району надіслано після відбуття покарання за крадіжки колишнього голову міського споживчого товариства Ломотьєва.

Колись Ломотьєв вкрав 30 тисяч карбованців (старими грішми), за що й був засуджений. Зараз лише за три місяці роботи він потяг 2.500 карбованців новими грішми, і нічого, ніхто навіть не скривився. Ходить Ломотьєв живий і здоровий.

Продавцем магазину лісоторговельного складу м. Станіслава працює О. Ф. Малишев, який судився за крадіжки понад 10 разів! Сам Малишев живе у Львові, а до Станіслава наїздить тільки для «торговельних» операцій. Там-таки працює його колега, мешканець м. Львова Вольний В. М., який за крадіжки у торговельній сітці судився трохи менше десяти раз.

Певне, львівські шахраї і злодії дуже високо котируються, бо чим тоді пояснити той факт, що у торговельній сітці м. Ново-Волинська, Волинської області, працює мешканець м. Львова, відомий шахрай і злодій, «свій чоловік» у багатьох тюрмах З. Ш. Розенберг?

Певне, що не з любові до чистого мистецтва їздить на роботу Розенберг за кілька сот кілометрів. Певне, що є тут і «дєнєжний інтерес».

Отак і хрумтить державна капустка на зубах у материх цапів...

А висновки? Вони прості, як нотна грамота по цифровій системі.

Коли в людини липкі руки, то їх добре лікувати держаком лопати, молотка, сапи, коси. Лікувати старанно, не поспішаючи. Руки перестають бути липкими після того, як на них з'являться чесні трудові мозолі.

Коли на руках з'являються мозолі від чесної праці, з душі осипається короста зажерливості і казнокрадства.

Це і є те перевиховання, про яке так люблять говорити, шморгаючи носами, не в міру добрі дяді.

Ми почали свій фейлетон з алегорій. Алегоріями його й закінчимо.

Не для того вирощується в нашому городі пишна капустка, щоб туди стромляв свою погану морду кожен злодійкуватий цап. Капуста не для цапа-злодія.

А полізе цап у город, мусить у нас бути під руками замашний кийок закону.

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

Народні усмішки

МАРФУТКА

У одного чоловіка народилася дочка. Понесли куми її хрестити, піп назвав її Марфою. А Марфа в того чоловіка вже була. От мати й каже:

— Та хоч би Марфутка була, а то дві Марфи... Піди, чоловіче, до попа, попроси, хай Марфуткою назве...

Пішов чоловік до попа, а той:

— Даси сто рублів, то буде Марфутка...

Що робить, поніс чоловік сто рублів. Зрадів піп та й каже:

— Сто рублів не шутка, нехай буде Марфутка.

Надіслав Є. А. ГРЕБЕНЮК
з с. Вороненці, Золотоніського району, Черкаської області.

МОВЧАЛЬНИКИ

Була у чоловіка і жінки така звичка: коли посваряться одне з одним, по тижню не розмовляють. Прийде чоловік з роботи додому, а на столі аркуш паперу лежить, а на ньому написано: «Хліб на столі, борщ і голубці в духовці, компот у погребі». Наїсться він і пише відповідь: «Дякую, я йду на збори».

Одного разу приходить чоловік додому і пише дружині: «Розбуди мене о шостій годині ранку, їду в командировку». «Добре» — відписала та.

Ранком прокинувся чоловік, а вже восьма година. Як зарепетує він на дружину:

— Чого не розбудила?..

А дружина мовчки показує йому на ліжко. Там на подушці лежить великий аркуш паперу, на якому написано: «Вставай, уже шість годин».

Відтоді вони й покинули цю звичку.

Повідомив Н. ТАРАСЕНКО
з м. Ковеля, Волинської області.

ЯК МУЖИК З ПОПОМ У КАРТИ ГРАЛИ

Одного разу піп з мужиком у карти грали, і піп зробив мужика дурнем. Пішов мужик додому та й ліг спати. А потім, вставши серед ночі, підійшов до попового будинку та й давай грюкати в двері.

— Хто там стукає?.. Що сталося? — гукає переляканий піп.

— Це я, батюшко, — спокійно відповів мужик.

— Фу ти, чорт, налякав мене. Чого тобі треба серед ночі? — зітхнувши, промовив піп.

— Еге, батюшка, коли б не та десятка жирова, то ви були б дурнем, — сказав мужик та й пішов собі додому досипати.

Надіслав М. О. ЛЕВКІВСЬКИЙ
з с. Бошів, Овруцького району, Житомирської області.

БРУХТАЛЬНА ІСТОРІЯ

Ніде не сказано, скільки голів треба мати інженерові рядовому, щоб стати інженером головним. Дехто вважає, що досить і одної голови, але вона, як-то кажуть, повинна добре варити...

За всіма ознаками, саме такою головою природа наділила Віктора Івановича Косенка. Працюючи головним інженером Костянтинівського заводу «Вторчормет» (Сталінська область), він зметикував, що в наш час лопатою завалювати стружку в піч — це у кращому випадку анахронізм.

— Механізувати треба цей процес! — подав свій голос головний інженер. — Завалочну машину треба поставити!

Голос Віктора Івановича було почуто.

Невдовзі біля електродугової печі з'явилася завалочна машина Плюйка. Вона, розуміється, не з неба впала, за неї було сплачено гроші хороші. Та, незважаючи на те, що грошей було сплачено чимало, робітники заводу не дуже зраділи механізації. Вони недвозначно натякали, що ця машина розрахована не на стружку. Так що використати її на заводі по переробці металобрухту — навряд чи вдасться.

— Вдасться! — махнули на це руками керівники заводу. Найбільш енергійний жест зробила рука головного інженера. Воно й зрозуміло, в таких справах йому належить вирішальне слово.

І от почали ту завалочну машину лаштувати та монтувати. Підвели під неї рейки, підвезли до печі, запустили... Не діє!

Почали тоді міняти бункери. Змінили один — не годиться. Викинули цей бункер у брухт і зробили другий — теж не годиться. Тоді почали третій бункер монтувати...

На третьому зупинилися, бо і він справі не зарадив. Завалочна машина, як і до цього, ковтала гроші десятками тисяч карбованців, а звичайну металеву стружку чомусь «не перетравлювала»...

На цей раз уже і головний інженер заводу т. Косенко погодився, що і справді для завалки стружки машина Плюйка не пристосована.

Дійшовши такого висновку, він махнув рукою на все — і на машину, і на механізацію подачі стружки в електропіч...

І хоч з того часу минуло вже півтора року, хоч т. Косенко уже не головний інженер, а директор заводу «Вторчормет», до цієї печі його і тягачем не затягнеш. Обпікся на гарячому, так тепер вже і на холодне дме...

І. ЗІНЧЕНКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Вовк: — О, корм дійсно є!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

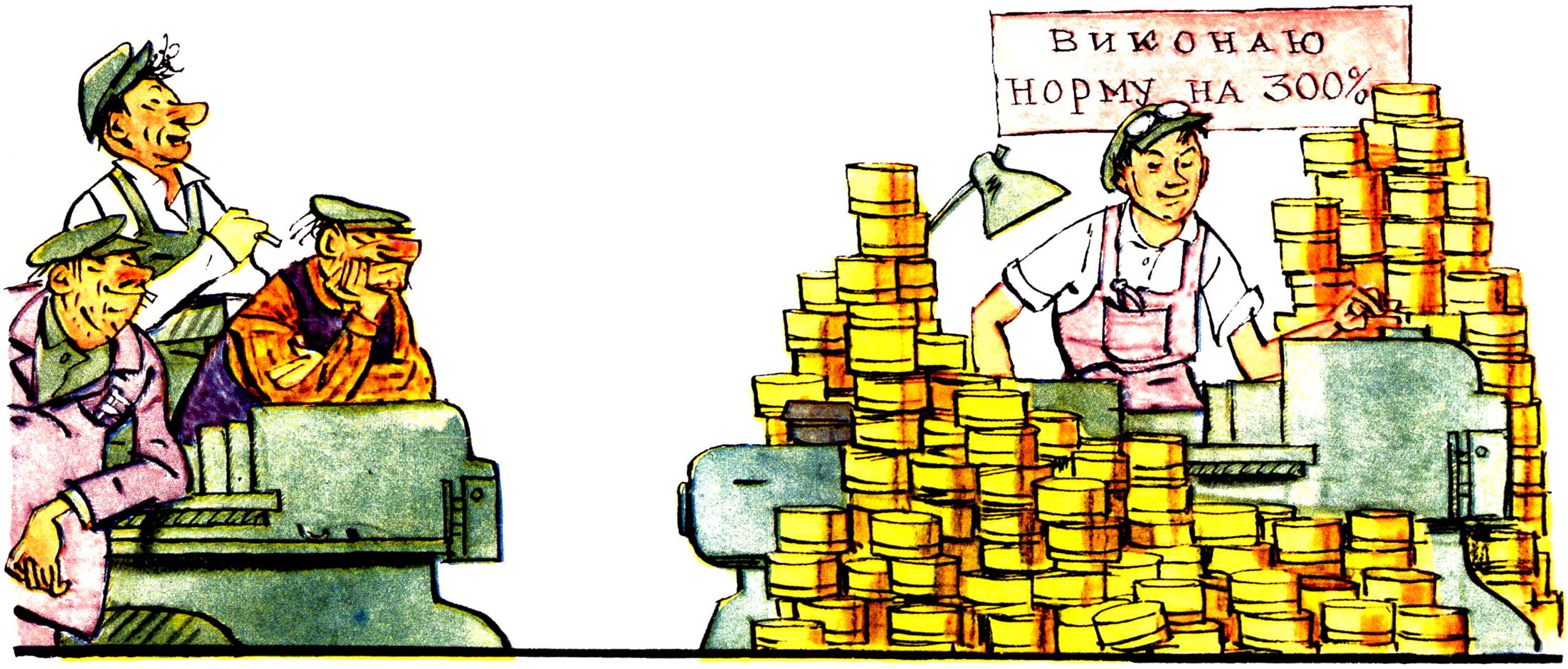

— Молодець! За трьох працює...

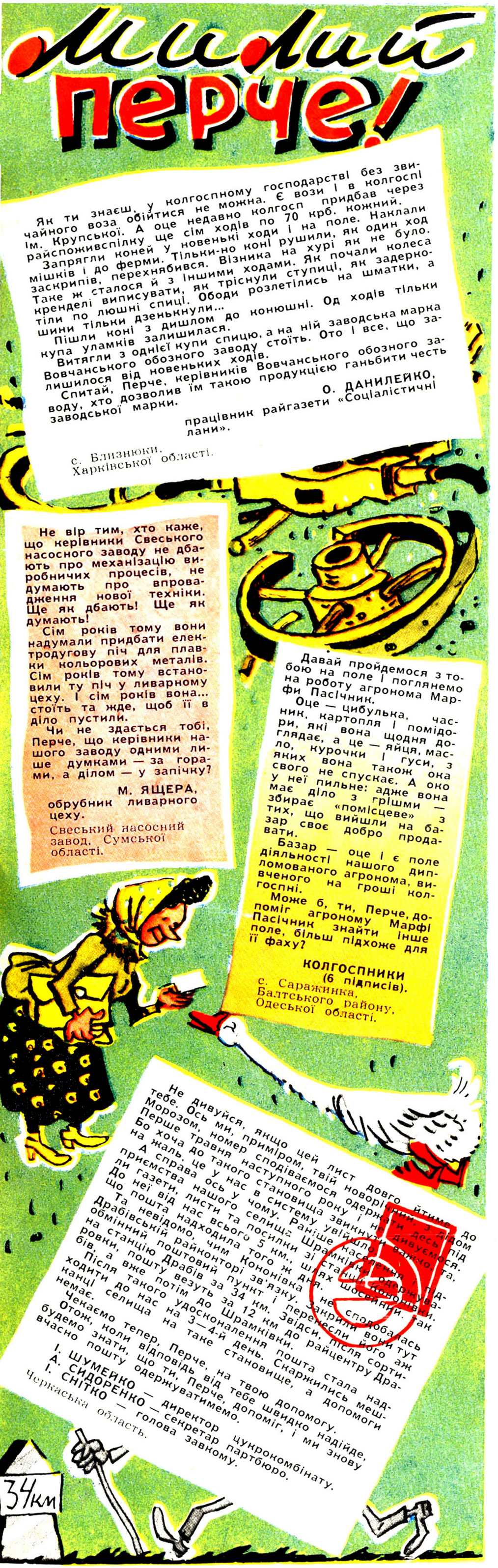

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

ПРО МАЛИХ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

ХОМИНА НАУКА

Научав синка свого Хома:
— Ні відьом, а ні чортів нема.
Та були його повчання марні, —
Вперся син:
— Є відьма у лікарні.
Щоб не йти уранці на роботу,
Ти покликав лікарку в суботу
І сказав, коли вона пішла:
«— Відьма, бюлетеня не дала!»

ДИТЯЧИМИ УСТАМИ

На столі задзеленчав дзвінок.
Татко хитро синові моргає:
— А візьми-но трубочку, синок!
Як мене, — то ти скажи: немає.
Той слухняно трубку в руки взяв.
Запитала жінка незнайома:
— Татко дома?
— Ні, немає дома!
— А ти певен?
— Це ж він сам сказав.

ЩЕДРИЙ ТАТУСЬ

— Так ви сьогодні пишете диктант?
А покажи-но, синку, свій талант, —
Омелько заохочував хлопчину. —
Уважним будь,
не плутай,
не спіши,
Візьми та на п'ятірку й напиши, —
Я п'ять карбованців не пошкодую, сину
За день татусь стривожився украй,
Зустрів синка, як воїна з походу,
А той йому підставив руку з ходу:
— Не вийшло...
Два карбованці давай!

Переклад з російської.

Сьогодні Перець веде репортаж із Львівської області. Наш екран встановлено на території колгоспу ім. Сталіна, Самбірського району. Перед вами на екрані історичний пам'ятник. Перш ніж розповісти про нього, ми хочемо нагадати телеглядачам, що серед старих історичних пам'ятників є, наприклад, дзвін, у який ніколи ніхто не дзвонив, гармата, яка ні разу не стріляла, і карета, яка ніколи нікого не возила.

На нашому екрані ви бачите теплицю для вирощування ранньої городини, у якій ніколи нічого не вирощували. Збудована 7 років тому, стоїть вона тепер і руйнується. 250 тисяч крб. (старими грішми) ухекали керівники колгоспу на цей пам'ятник їхній кричущій безгосподарності.

Недалеко від теплиці стоїть іще один такий пам'ятник марнотратству — силосна башта, у якій ніколи нічого не силосували (крім 30 тисяч крб., викинутих на її будівництво). Але оскільки башта не вмістилася на нашому екрані, то на цьому закінчуємо нашу телепередачу.

До побачення.

До наступного телебачення!

БАЄЧКИ

ВІНИК

Засвоїв Віник правило одне:
Не слід сміття із хати вимітати...
Тепер його за правило дурне
Самого з тріском вимели із хати.

ЛИСИЧА ТОЧКА ЗОРУ

Лисиця, вздрівши в небі качку, промовляє:
— Хороша качечка, та високо літає...

В. НІКОЛЕНКО.
с. Кустолово-Суходілка,
Полтавської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на вокзалі станції Умань зал чекання вночі тримають закритим, писалося у листі групи пасажирів, надрукованому в № 11 журналу.

Начальник пасажирської служби Одеської залізниці т. Мартиненко повідомив редакцію, що начальнику станції Умань дано вказівку зал чекання вночі тримати відкритим.

★ Робітники залізничного цеху Ждановського «Азовстальбуду» скаржилися на те, що вони не мають можливості помитись після зміни. Про це у № 13 журналу «Перець» було надруковано листа.

Заступник начальника управління «Металургхіммашбуду» Сталінського раднаргоспу т. Пастернак повідомив, що нині для робітників залізничного цеху вже влаштовано умивальники. Крім того, до кінця 1961 року передбачається будівництво бані та душових.

★ У № 14 журналу, у розділі **«Клуб губителів природи»** Перець писав про те, що Дарницьке паровозне депо, Київський комбінат «Будіндустрія» та Київський шкірзавод № 6 своїми технічними відходами забруднюють і отруюють Дніпро.

Голова виконкому Київської міськради т. Давидов повідомив редакцію, що опубліковані факти відповідають дійсності. Виконком міської Ради, розглядаючи це питання на своєму засіданні, виявив, що деякі підприємства міста Києва не виконали постанови бюро міськкому КП України та міськради про впорядкування використання і посилення охорони водних ресурсів у місті Києві.

Матеріали на господарських керівників, які мали асигнування на будівництво очисних споруд, але поставились до цієї справи безвідповідально, за рішенням міськвиконкому передані слідчим органам.

★ До редакції надійшов лист, в якому повідомлялося, що ревізор обласної контори «Київсільенерго» Лейбман зловживав своїм службовим становищем.

Керуючий Київським енергетичним експлуатаційним управлінням с. г. УРСР т. Анапрейчик повідомив, що Лейбмана з посади ревізора знято.

★ У листі до редакції трудівники колгоспу ім. Кірова (Дераж нянський район) повідомили про те, що голова їхнього колгоспу Локазюк повлаштовував на матеріально відповідальні посади у колгоспі своїх родичів і разом з ними розбазарює продукти, будівельні матеріали, свинопоголів'я тощо

Хмельницький обком КП України повідомив редакцію, що при перевірці листа факти повністю ствердились. Наслідки перевірки обговорювались на загальних зборах колгоспників. Рішенням зборів Локазюка з роботи знято, а проти осіб, винних у розбазарюванні колгоспної власності, органами прокуратури порушено карну справу.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося, що на Хмельницькому м'ясокомбінаті окремі працівники систематично розкрадають м'ясопродукцію.

На прохання редакції, прокуратура Хмельницької області розслідувала цю справу і повідомила, що наведені у листі факти відповідають дійсності. Директора м'ясокомбінату Стахнова, начальника постачання Стучинського, завідуючого складом Месецького та інших осіб, що не забезпечили охорону та збереження соціалістичної власності, з роботи знято.

Для посилення боротьби з розкрадачами м'ясопродукції органами прокуратури і міліції вжито відповідних заходів.

★ Робітники Жовтокам'янського вапняковового заводу поскаржились Перцеві на те, що директор заводу Тарнавський не відповідає своєму призначенню, пиячить, негідно поводить себе в побуті та на роботі.

Після втручання в цю справу Перця Тарнавського з посади директора заводу знято.

Літературний соломотряс

На соломотрясі працював Юрій КРУГЛЯК.

СКОВОРОДА В ТРАМВАЇ

Сковороду зустрів я у трамваї...
Іван ДРАЧ
(З поеми «Ніж у сонці»).

Всякому городу нрав і права:
Всяка імієт свій ум голова.
Григорій СКОВОРОДА
(Пісня 10-я).

Сів я сьогодні у восьмий трамвай,
Глянув і скрикнув здивовано: «Ай!» —
Там «Літгазету» в кутку прогляда
Не Загребельний, а Сковорода.

Мудрий філософ читає Драча —
В нього туман і безладдя в очах,
Зиркає млосно на всенький вагон
Й шепче, ковтаючи пірамідон:

— Всякому отроку нрав і права,
Всякий пліта імієт папір,
Мні ж послє віршів на оний манір
Вельми і вельми болить голова.

КОЛИ РОЗБАЛАКАЛИСЬ ТРОЄ

(ПАВЛО АВТОМОНОВ)

Ягорка сидів на печі у ситцьовій сорочці, яку навхрест перетинали підтяжки вельветових штанів, засуканих до колін. Він вовтузився з контурними котушками, конденсаторами і дротами і весь час дивився через комин, як баба пряла мичку. В Ягорчиних очах було щось розумне і хитрувате, бо він був дуже цікавим, упертим, але незібраним, і тому йому дуже хотілося штрикнути пальцем в колесо прядки.

— Не топтати Афоні рясту! — вигукнув Ягорка, зліз з печі, підсмикнув вельветові штани і направив пальця в колесо прядки.

— Ти куди, хвілосохве? — спитала бабуся і поглянула на образи.

Батько сидів за столом і обдумував технологію цукроваріння. Він хотів, щоб у кормовій патоці менше залишалося цукру, бо втрати продукції були більшими, ніж передбачалося нормативом, а також замінити горизонтальний дифузор вертикальним, одноколончатим, і зробити, щоб на транспортері не затримувалась подача буряків на різку.

— Ягорко, ти знаєш, що продуктивність праці знаходиться в прямо пропорціональній залежності від кількості закладених в котел буряків? — спитав батько. — Чим більше ми покладемо буряків, тим більше виробимо цукру.

Ягорка знизав плечима, а батько, скинувши пояса і Ягорчині вельветові штани, всипав туди бебехів.

— Тра-ля-ля! Тра-ляля! — сказав Ягорка і, з'ївши триста грамів соняшникової халви, вискочив з хати.

— Уредний, як хранцуз! Знову побіг свій хлот організовувати. Треба його до дохтура зводить, — сказала бабуся і поглянула на образи.

Ягорка пробіг мимо відгодівельного, потім мимо бурякового пунктів, біля великого корівника і не дуже великого свинарника, добіг до силосної ями і почав організовувати «хлот».

Одні стріляли напівгнилими буряками і гнилою картоплею, а другі гнилими буряками і напівгнилою картоплею. Ягорка, щоб доказати, що він нічого не визнає, став на голову над відстійником. А десь далеко, за відгодівельним пунктом, лунала пісня:

Ой, гоп-гопака,
Сипте більше буряка.

Вінегрет з перцем

Мал. О. СОІНА (Дніпропетровськ)

— І такий страшний суне — волосся дибом стало!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Це ж вагон для дітей!
— А я з дітьми...

Мал. Л. КАПЛАНА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

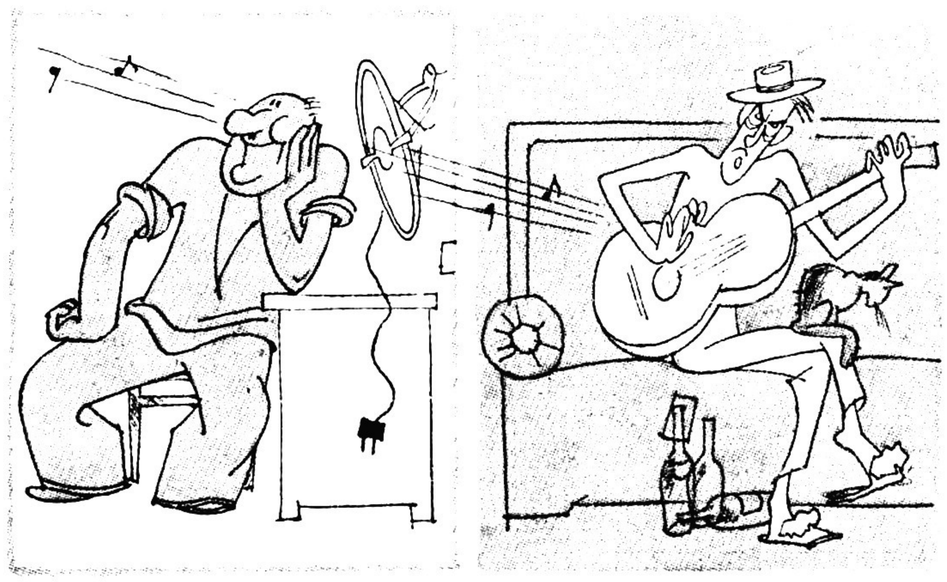

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

Її духовний харч.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (464) (на украинском языке). Підписано до друку 19. X 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 19220. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 6520. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. БЕ ПА

ПЕРЕГОРОДИВ ДОРОГУ